

Bisnis om een quizmiss

Klucht/musical in drie bedrijven

door

AAD CASPERS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BISNIS OM EEN QUIZMISS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **AAD CASPERS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **12** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

ROLVERDELING:

DORUS v.d. KLEI, een boerenmannetje

GRETA v.d. KLEI, vrouw van Dorus (Quizmiss)

ADAM SINKEL, een antropoloog

JOOST KRAAIEBEEN, een bioloog

EVA en

KARIN, twee feministische vriendinnen

PABULU, een opperhoofd

MABULU, zijn vrouw

JACOB ZEEMAN, een schipbreukeling

BETSIE, zijn vrouw

NICO ZEEMAN, hun zoon

MAHANAU, een inlands meisje

BALLET

DECOR:

Het toneel stelt een open plek voor in het oerwoud. Het bevindt zich op een eilandje in de Stille Zuidzee. Op de open plek liggen hier en daar grote stenen (blokken tempex), waar men op kan zitten. Tegen de achterwand is een ingang gemaakt van een soort schuilhut of de ingang van een grot, waar men in kan verdwijnen.

EERSTE BEDRIJF

Greta en Dorus komen samen voor het doek op. Zij hebben uitbundige zomerkleding aan: korte broeken en fel gekleurde blouses. Zij dragen zware koffers en tassen.

DORUS (*kijkt de zaal in*): Kijk nou is Greta... allemaal mense. Zouwe die ook allemaal mee motte vliege?

GRETA: Welnee, joh! Ik heb toch alleen die eerste prijs gewonnen. Je denkt toch niet dat al die mensen naar Hawaii gaan.

DORUS: Oh, nou dan denk ik dat ik ook maar hier blijf. (*zet zijn koffers neer*) Jaaa, je mot wete, mense, we gaan naar Hawaii... Verrek, waar legt dat erges, Greta? Motte we geen brood meeneme... voor onderweg?

GRETA: Doe toch niet zo stom, man. Ze zeie toch dat het helemaal verzorgd was, met alles d'r op en d'r an.

DORUS: Oh ja. Nou, ik voel me net een koei die naar het abattoir mot. Ik mot er niet an denke dat ik in een vliegtuig mot gaan zitte. (*gaat op zijn koffer zitten*) Zal ik jullie is vertelle hoe dat zo allemaal gekomme is? Ja...? Nou... ga effe zitte. Luister. Greta most zo nodig meedoen met een quiz, op de tillevisie... Hebbe jullie d'r niet gezien dan? Bij Ron Brandmelder! Jaaaa en wat denk-ie...? De eerste prijs! Hoe hou je het voor mogelijk, hè. De eerste prijs: Een avontuurlijke reis met vele verrassingen, zeie ze. Nou, het zal mij benieuwe.

GRETA: Jaaa, dat hadden jullie niet van mij gedacht zeker, hè, da'k zo bijdehand was. Maar ik ben de quizmiss geworden. Zo. (*haalt intussen een zakje zuurtjes uit haar tas en neemt er een*) Mot je ook een zuurtje, Dorus?

DORUS: Nee, nee, ik hoef geen zuurtje. Als ik an dat vliegtuig denk, krijg ik vanzelf al het zuur.

GRETA: Hè, man, wees toch niet zo benauwd, wees toch is een kerel! Jij bent altijd zo bang als je iets nieuws moet doen. Als er iemand tegen hem zegt 'Spring', dan vraagt hij alleen maar 'Hoe hoog?' Ben jij nou een vent.

DORUS: Nou, je bent toch met me getrouwd omdat ik een vent was... anders had je net zo goed me zussie kenne neme.

GRETA: Ja, schei nou maar uit en schiet een beetje op, anders missen we de bus nog en dan komme we te laat op Schiphol aan en is dat vliegtuig weg. (*neemt haar tassen en gaat af*)

DORUS: Goh zeg, dat zou effe kasie zijn! (*pakt de koffers en gaat achter haar aan*) Nou... eh... zij die gaan vliegen... groeten u. (*af*)

Men hoort zachtjes een vliegtuig komen. Dan steeds harder, tot men hem over hoort donderen en dan weer zachter, tot het weer stil is. Dan begint er Hawaiimuziek te spelen en het doek gaat open. Ballet van Hawaïaanse danseressen. Als de danseressen af zijn blijft het even stil en Adam verschijnt, hij heeft een tasje in de hand en ziet er wat verformfaaid uit.

ADAM (*kijkt achterom naar beneden*): Kom maar, mensen, kom maar boven, er is hier geen gevaar te duchten.

JOOST (*heeft een bundeltje onder de arm*): Dat kunt u nu wel zeggen, professor, maar ik zou toch maar goed uitkijken. Het zou best eens kunnen dat er hier nog wilden zijn, hoor. (*kijkt achterom naar beneden*) Kom maar, dames. Zal ik u beiden even naar boven helpen?

EVA (*nog achter de struiken*): Doet u geen moeite, meneer.

KARIN: Goed zo, Eva. Dat kunnen wij zelf wel meneer! (*Eva en Karin komen achter elkaar op. Beiden hebben stevige mannelijke kleding aan. Ze dragen zware schoenen en dikke sokken, het haar in een knotje en een lelijke bril op, heel onaantrekkelijk*) Wij hebben geen mannen nodig om ons te helpen of om ergens te komen.

EVA: Precies. Wilt u maar opzij gaan, dan kunnen wij verder.

ADAM: Maar wij gaan helemaal niet verder, dames.

KARIN: Wij zijn geen dames, meneer. Wij zijn vrouwen. Zo!

JOOST: Nou nou. (*kijkt naar Adam*) Daar zitten wij even mooi mee... Vrouwen... en dat op een eiland. (*Eva en Karin gaan op een steen zitten*)

ADAM: Nou... eh... daar heb ik wel eens van gedroomd maarre... toen ging het heel anders. Zeg waar zijn die twee oudjes gebleven?

JOOST: Oh jee! Zijn ze wel op het strand gekomen? Ik heb ze daarnet nog gezien, maar... (*tot Eva en Karin*) Hebt u hen niet gezien? Had u ze niet kunnen helpen om hier naar boven te komen?

EVA: Ja zeg, hoor eens, toen die boot op de rotsen liep en om sloeg, werd er geroepen, 'Ieder voor zich', nou... en dat hebben wij gedaan ook.

KARIN: Ja, had u maar niet zo stom moeten zijn om te weinig olie mee te nemen, zodat de motor afsloeg en wij op die rotsen terecht kwamen.

JOOST: Ik zal wel even gaan kijken, Adam. Zij zijn wel niet de jongsten meer maar zij zagen er toch nog sterk genoeg uit. Zij zullen zich best wel gered hebben. (*gaat achter de struiken kijken*) Ja hoor, daar komen zij al! Goed zo! Gaat het? Zachtjes aan maar... pas op voor die boomstam, die daar op de grond ligt... ja... kom maar! (*helpt Greta*

en Dorus achter de struiken vandaan)

GRETA (*verfomfaaid, hoedje scheef enz.*): Nou nou... hèhè... is dat klimmen... hèhè!

DORUS: Zo, Greta, we zijn boven, hoor. Gut gut... ga maar gauw zitten.

GRETA: Dorus... ik... ik... hèhè ik ken niet meer. (*gaat op een steen zitten*) Ik ken niet meer... Wat een verkansie... wat een verkansie... as ik dat geweten had.

EVA: Nou mevrouw, u hebt zich er prima doorheen geslagen, hoor.

DORUS: Welja, Greta, we leven nog... maar het skeelde niet veul, hoor. 't Was maar goed dat het zo ondiep was, anders was ik mooi verzope... en jij ook, Greta.

GRETA: Ja daar hebbie gelijk an, Dorus! Late we maar blij zijn dat we er zo goed af gekomme zijn.

DORUS: Maar hoe is het nou gekomme dat we op die rotse gekomme zijn? (*tot Joost*) Dat was toch zeker wel goed stom, hè. Hoe kon je nou zo achterlijk weze, man?

JOOST: Hoor eens even hier, meneer. Toen wij vanmorgen die boot huurden, zei de verhuurder dat hij helemaal volgeladen was en dat we makkelijk dit eiland konden halen en weer terug ook.

ADAM: Dat had u eerst even zelf moeten controleren, meneer Kraaiebeen.

EVA: Ik vind het ook goed stom.

KARIN: Ach, Eva, dat kan je toch alleen van mannen verwachten. Heb jij wel eens een man ontmoet waar je wat aan had? Bah.

DORUS: Nou nou, mevrouwtje, nou mot je natuurlijk niet alle mannen over één kam gaan skeren, hoor.

EVA: Ten eerste zijn wij geen 'mevrouwtjes'. Ik ben Eva... en zij heet Karin. En ik accepteer het absoluut niet als u minderwaardig over ons vrouwen durft te spreken.

KARIN: Juist, Eva, want wij voelen ons ver boven de mannen verheven. Mannen, bah.

JOOST: Nou zeg, ik geloof dat wij er bij de dames... eh... vrouwen niet zo best op staan, heren.

ADAM: Ik geloof het ook niet. Maar vindt u het niet tijd worden om ons maar eens aan elkaar voor te stellen. Toen wij vanmorgen in dat bootje zijn gestapt hadden we daar niet veel tijd voor. Maar nu we hier met z'n allen zijn aangespoeld is het toch wel beter als we elkaar wat beter leren kennen. Mijn naam is Sinkel, professor Adam Sinkel.

DORUS: Ohh... eh... zeker van die winkel?

ADAM: Welke winkel?

DORUS: Van Sinkel... je hoort toch wel-is van de winkel van Sinkel!
(lacht)

ADAM (*lacht mee*): Nee, meneer, die grap heb ik natuurlijk wel eens meer gehoord. Nee, ik ben professor in de antropologie. Ik bestudeer de bewoners van deze Polinesische eilanden.

JOOST: Ik ben Joost Kraaiebeen. Bioloog. Ik onderzoek de flora en fauna van deze eilanden.

GRETA: Nou, dan ken je hier zo beginnen. (*steekt een snoepje in haar mond*) Ik vind het hier best een aardig tuintje. (*gaat met het zakje rond*)

EVA: Wij hebben ons daarnet al voorgesteld, dat hoeven we geen tweede keer te doen.

KARIN: Juist, Eva, en wij komen hier om de positie van de vrouw op de Polinesische eilanden te onderzoeken en eventueel te verbeteren.

EVA: Ja precies, Karin. Wij geloven namelijk dat de vrouwen in deze streken nog steeds veel te veel onderdrukt worden door hun mannen en daar moet zo spoedig mogelijk een eind aan gemaakt worden.

GRETA: Nou, jullie gaan je gang maar, hoor, maar ik ben blij dat ik m'n Dorussie heb. Hè, lieverd!

DORUS: Nou nou, Greta, dat hebbie al een hele tijd niet meer tegen me gezegd... hèhè... Maar ik zal effe vertelle wie wij zijn. Ik heet Dorus van de Klei en mijn vrouw heet Greta... en hoe we hier gekomen zijn...?

GRETA: Man, hou op. Ik wou dat we d'r nooit an begonnen waren.

DORUS: Stil nou effe, Greta, laat me nou effe vertelle, joh. Mijn vrouw heb meegedaan an een quiz, op de tillevizie, van... eh... Ron Brandmelder, weet je wel, waar je die grote prijze ken winne. Ja, ik wou niet meedoen, hoor, maar Greta most zo nodig... enneh... verdomd... we winne de eerste prijs. Een avonturenreis met verrassingen van veertien dagen naar Hawaii.

GRETA: Nou, dat was toch mooi! Ik was nog nooit van 't dorp af geweest en we kwame nog in de krant ook.

DORUS: Nog nooit van 't durp af geweest? Mens, ik had nog nooit in een trein of een boot gezete! Ik zat altijd onder de koeie.

ADAM: Nou nou, dan moet dit toch wel een hele belevenis voor u beiden zijn. Zo'n eind van huis af.

GRETA: Jaaa, dat is het ook wel... maarre... ik wil nou toch wel weer naar huis.

DORUS: Ja, ik ook. Weet je, ik geloof dat ik een beetje heimwee krijg. We benne nou al een hele week van huis af enneh... as je zo'n immense tijd van huis af bent... dan komme d'r zoveel herinneringen bij je boven, hè. Hoor maar-is:

MUZIEK

Herinneringen zijn het mooist,
Als je wat ouder bent,
In stille mijmering denk je aan,
Wat je nog van vroeger kent.
Je eerste schooldag, weet je nog,
Alsof het gister was,
Als kleine dreumes, vol van vrees,
Voor die grote vreemde klas.

Aan je eerste liefde, je eerste zoen,
Denk je met weemoed terug,
Wat waren we nog kinderlijk,
Wat gaat die tijd toch vlug.
Je dorst de hele wereld aan,
Voor niemand was je bang,
Als je eerst maar eens volwassen was,
Dat duurde toen zo lang.

Heel grote plannen maakte je,
De wereld was van jou,
Je zult het zien ik word beroemd,
Dat riep je dan al gauw.
Ik word piloot of buschauffeur,
Of misschien wel astronaut,
Maar voor je het wist dan zei men al,
Meneer, u bent te oud.

Nu zit ik vaak te dromen,
En denk aan die tijd van toen,
't Is toch eigenlijk wel mooi geweest,
En 't gras is nog steeds groen.
Herinneringen zijn toch mooi,
Daarom dat ik daarvan zing,
Want ook een dag zoals vandaag,
Is morgen herinnering.

GRETA: Dat was mooi, Dorus. Ja, hij ken bij ons op het dorp ook zo mooi voordragen, hè. Ja, dan zit de grootste helft van de zaal te snotteren... zo gevoelig.

EVA: Ja, mooi hoor, maar we hangen nu lang genoeg hier rond. (*gaat staan en wil haar rugzak aan doen*) Zullen we gaan, Karin?

KARIN: Ja zeg, ik krijg trek in koffie na dat avontuur met die boot. Wij zullen eens gaan kijken of er niet vlakbij een restaurant is of een koffiehuisje. Gaan jullie ook mee? (*gaat ook staan om te vertrekken*)

JOOST: Ho ho, mag ik jullie misschien even in de rede vallen! Ik zou zeggen: Ga maar weer zitten en dat restaurantje kan je ook wel vergeten.

ADAM: Ja precies, misschien heeft iedereen het nog niet door, maar ik ben ervan overtuigd, dat we hier niets zullen vinden waar we een kop koffie zullen krijgen.

GRETA: Nou ja, dan neme we toch zeker thee. Lekker met een biskwietje.

DORUS: Welja... en anders een lekker borreltje, voor de schrik.

JOOST: Luister nou eens, mensen. Mag ik jullie er op wijzen dat we hier op een eiland zitten en dat we niet weg kunnen nu we geen boot hebben. Dit eiland is misschien wel onbewoond... tenminste... dat hoop ik.

KARIN: 'Dat hoop ik?' Waarom zeg je dat?

ADAM: Nou, wat denk je... er zijn hier nog genoeg eilanden waarvan de bewoners nog nooit een blanke gezien hebben, hoor.

EVA: Nou... dan kunt u hier wel aan uw trekken komen, professor, met uw onderzoek.

ADAM: Jawel, maar er zijn hier nog stammen, die ik liever ook niet tegen kom.

GRETA: Hè jasses, perffessor... je denkt toch zeker niet dat hier nog menseneters zitten, hè.

DORUS: Ik denk dat jij dan het eerste an de beurt bent, Greta! Haha... an mij hebbe ze lang niet zoveel te kluive als an jou... hèhèhè!

GRETA (*nog een snoepje nemend*): Jullie proberen mij zeker bang te maken.

ADAM: Ik wou toch wel even voorstellen dat we, nu we helemaal op onszelf zijn aangewezen, alles wat we aan eetbaars bij ons hebben, bij elkaar doen en een rantsoen instellen.

JOOST: Ziet u het dan zo somber in, professor? We zullen hier toch wel weggehaald worden?

EVA: Ach welja, we worden waarschijnlijk nu al gemist en wordt er al volop naar ons gezocht.

ADAM: Daar zou ik maar niet te zeer op rekenen. De mensen hier een beetje kennende, geloof ik, dat wij hier voorlopig nog wel zullen zitten.

GRETA: Ja maar, dat ken niet, hoor. Wij motte volgende week weer thuis wezen.

DORUS: Ik heb verdorie geeneens een verschoning bij me. En... en volgende week mot Coba ook nog bevalle.

EVA: Coba? Is dat uw dochter?

GRETA: Welnee, meid, dat is onze koei, daarom motte we naar huis... ze rekt op ons.

KARIN: Ik denk dat we hier allemaal wel weg willen, mevrouw. Ik moet er niet aan denken om hier met een stelletje mannen op een eiland te moeten blijven.

JOOST: Toch zal er niets anders opzitten... of jullie moeten heel erg goed kunnen zwemmen.

ADAM: Dat zou ik jullie niet aanraden, want de zeeën hier zijn vergeven van de haaien.

DORUS: Maar we zalle toch ook motte eten... en ik denk dat de hereboontjes hier niet an de bomen groeien.

ADAM: Laten we nu eerst eens kijken wat we allemaal bij ons hebben. Kijk jullie tassen eens na wat er aan eetbaars inzit. *(allen kijken in hun tassen en halen er iets uit. Greta heeft drie pakken met biskwie, Eva een pak speculaas en Karin drie rollen pepermint. Joost een pakje sigaretten, Dorus een pakje tabak en Adam een doos sigaren)* Ja, dat is het enige wat ik heb... sigaren.

EVA: Ja, dat dacht ik wel. De mannen hebben natuurlijk weer nergens op gerekend.

KARIN: Ach meid, dat weet je toch, die denken er alleen maar aan om het milieu aan te tasten met hun sigaren en sigaretten... báh.

JOOST: Het is in elk geval niet veel. We zullen op jacht moeten gaan, professor... als we verder niets vinden.

GRETA: Als we nou toch met mekaar opgescheept zitte, motte we dan nog steeds 'u' tegen mekaar blijve zegge?

ADAM: Ik wou net voorstellen om elkaar maar te tutoyeren, dat praat even gemakkelijker.

GRETA: Oh gut, mot dat? Ik zou maar liever gewoon 'jij' en 'jou' tege mekaar zeggen, hoor.

KARIN *(lacht)*: Maar dat bedoelt hij ook, mevrouw.

GRETA: Nou, waarom zegt-ie dat dan niet gelijk.

ADAM: We moeten ook iets fabriceren waar we ons voor de nacht terug kunnen trekken. Ik bedoel maar...

KARIN: Als je maar niet denkt dat wij met een paar mannen in een tent kruipen, hoor je. Oh nee!

EVA: Nee, natuurlijk niet. Verbeeld je, zeg... wat blijft er dan van onze principes over, nietwaar.

ADAM: Jaja... jullie principes, hè... maarre... denk erom... we laten ons er niet onder krijgen, we blijven lachen, hoor... anders raken we in de put.

JOOST: Heel goed, Adam, maar we zullen toch iets moeten versieren.

ADAM: Precies, Joost. Als wij nou eens, zolang het nog licht is, een klein onderzoekje doen, alleen maar achter die bomen daar kijken of er iets van beschaving te vinden is.

JOOST: Ja, misschien vinden we daar wel een beter onderkomen! Ga je ook mee, Dorus?

GRETA: Nee... jullie kenne ons hier niet alleen achter laten, hoor. Dorus, jij blijft hier, hoor je.

EVA: Hè Greta, laat die mannen maar gaan, hoor. Wij staan ons mannetje wel.

JOOST: Hoor dat! En die hebben zo'n hekel aan mannen.

ADAM: Kom maar, Joost, laten we maar gaan. Ik hoop dat zij ons niet nodig zullen hebben. *(beiden gaan links af)*

DORUS *(gaat een beetje stoer lopen doen)*: Nou, dan zal ik wel hier blijven om jullie te beschermen, hè. Jaaa, verbeeld je d'r is dat er wolven komme of... of... ijsberen!

EVA: Hoor hem. Ijsberen in de tropen, dat kan toch niet, man.

GRETA: Oh nee? Ken dat niet? Nou ja, dat ken Dorus ook niet weten, want die is hier nog nooit eerder geweest.

KARIN: Ik hoop dat zij een fatsoenlijk onderkomen vinden, Eva en zoet water, want ik zou me ook wel een beetje willen wassen.

DORUS *(wijst van waar zij gekomen zijn)*: Je hebt daar achter toch de zee legge... water zat.

KARIN: Hè joh, je kunt je eigen toch niet alleen met zeewater wassen.

DORUS: Nou, maar ik wel, hoor... ik zal d'r niet van gaan roesten. *(lacht)*

GRETA: Hoor hem. Hij z'n eigen wassen! Haha, hij is net zo bang voor water als de Paus voor de pil.

DORUS: Ho ho... tut tut... ik heb het zelfs wel is gedronken. *(zit weer op een steen)*

GRETA: Ken je niet effe een mooi plekkie voor me make, Dorus. Daar onder die grote steen. Dan ken ik effe gaan legge. Ik begin slaap te krijgen.

DORUS: Nee, Greta, misschien motte we straks wel vliegendes gaan verkasse en als jij eenmaal slaapt ben je met geen zeuve olifanten meer wakker te krijgen. Nee hoor, ik zit hier best. Op z'n Duits gezegd: Ik sis... en ik blijf sissen. Zo.

EVA: Je zult zien dat die twee veel te benauwd zijn geweest, Karin, met hun 'onbewoonde eiland'. Ik denk dat zij allang op een terrasje zitten met een lekker koud biertje.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto